

CIUTAT DE BLANCS, Haloua Rodriguez (3rB de l'EASEO)

Sona el despertador; hora d'aixecar-se per en Noa. En Noa és un home blanc, o negre, segons es miri. És difícil deduir, ja que en aquesta ciutat distingir colors i races resulta complicat i confús.

Ja fa anys, molts anys de fet, el racisme infonia temor pels carrers d'aquesta ciutat. Era una divisió constant de races. S'assassinava, segrestava i exclòia la raça negra com si fos d'una espècie diferent o inferior a la blanca. Fins i tot els autobusos tenien seients exclusius pels blancs i pels negres. No podien votar ni opinar. Era una partida d'escacs on les peces negres anaven perdent i les blanques devorant i dominant el taulell sense compassió.

Els homes blancs que dirigien el lloc volien protegir els seus ciutadans, tant si fossin blancs com negres ja que tot començava a ser una purga. Van prendre una decisió salomònica per eradicar el racisme: demanar a la gent negra de pintar-se de blanc i evitar conflictes entre races. Fins ara, en aquesta ciutat els negres es pinten de blanc sense discutir ni replicar i el racisme havia desaparegut.

Avui en Noa té una sessió d'aerògraf. Ha d'anar a renovar-se el color blanc, ja que comença a desaparèixer i a notar-se el morè de la seva pell. En Noa es vesteix amb un esmòquing negre, elegant, corbata vermella, com un polític. Com cada dia. Esmorza un cafè sol amb dues delicioses torrades amb mantega. Es renta les dents i es ruixa amb una mica de perfum. Acaba amb un somriure elegant. Agafa les claus i marxa del seu pis cap a la sessió d'aerògraf. En arribar entra amb una saleta blanca, trista, simple ordinària. Es desvesteix i comença la seva sessió. Una mica per aquí una mica per allà, en Noa queda blanc, simple, igual que la resta, igual que les parets de la cambra en la qual es trobava. Paga i un cop pintat marxa.

Normalment en Noa porta un "Rolex" d'uns quants milions i se'l treu per la sessió però aquell dia se'n descuida i no se'l treu. Un cop al carrer en Noa decideix treure's el seu fabulós rellotge ja que té por que li robin i se'l fica a la butxaca interior esquerra. De sobte nota que la gent el mira bocabadada, com si haguessin vist un mort. Ell suposava que admiraven a un home guapo i adinerat com ell i prossegueix. Algú agafa el telèfon i truca a emergències. Ell no entén per què però segueix caminant intentant passar desapercebut. Tampoc li dóna

importància. La gent el segueix mirant, xiuxiueja i comenta la situació. En Noa no entén res. El segueixen amb la mirada i l'observen de dalt a baix. Quan està a punt de cridar per saber què estava passant, uns homes l'agafen per darrere, dels braços. En Noa es resisteix donant vots a l'aire i intenta escapar. És inútil, arriben reforços que l'agafen de les cames i se l'emporten en una camioneta.

Ja lluny de les mirades de la gent, li claven una agulla al coll que el deixa inconscient. L'havien sedat com un gos amb la ràbia. Al cap d'una estona en Noa obre els ulls. Al principi només veia ombres. A mesura que passen els segons comença a veure cossos difuminats. Veu que porta una espècie de bata blanca. Ara reconeix el lloc on està: l'han ingressat a l'hospital. Homes amb vestits impermeables grocs fluorescents el rodegen. En Noa no entén la situació. Està postrat en un llit, amb tubs per tot arreu. Llavors demana als homes que què passa, que què hi fa, allà. Ells no responen, miren i es disposen a senyalar el braç d'en Noa. Llavors mira cap a on apunten els dits i veu la taca negra al canell dret. Llavors en Noa ho entén tot. Insisteix en què no hi ha res de què preocupar-se. També dedueix, per les marques que formen la taca, que no es va treure el "Rolex" a la sessió d'aerògraf. En Noa torna a insistir en el fet que no li passa res de dolent, que està bé i que vol marxar a casa. Demana que el deixin anar d'una vegada que tot és un malentès. S'altera, un grup de metges amb mascaretes l'agafen, i intenten calmar-lo, s'aixeca, es desconnecta de les màquines i encara agafat pels metges aconsegueix sortir corrent. A punt d'arribar a la porta de sortida els homes de groc l'agafen i el tornen a la força a la quarantena. No sap què més fer. El volen sotmetre a proves, vacunes i medicaments molt forts. Intenten entendre el que li passa. Fins i tot arriben a creure que té la ràbia o que és un extraterrestre que ve a envair el planeta Terra. En Noa es rendeix. Perd les ganes de continuar lluitant. Creu que ja ha arribat la seva hora, que no es pot fer res per ell.

Estan a punt de clavar-li una altra agulla. Pot ser una prova més o l'última que vegi abans de tancar els ulls per sempre.

Pareu! El crit se sent des de l'altre costat del passadís. En Noa ho interpreta com un cop de sort, algú o alguna cosa ha parat la seva execució. És una infermera d'edat avançada de l'hospital. Aquesta avisa als homes de groc que no és cap malaltia. Explica que la taca al canell no és més que el color d'origen d'en Noa, una simple errada amb l'aerògraf. Continua dient que els homes de

color existeixen tot i que ja no se'n vegin. Recorda les mesures preses temps enrere per eradicar el racisme. Però per molt que intenta fer-los entrar en raó, la infermera veu por als ulls dels homes de groc. Temorosos de tot allò que els hi és desconegut, es miren els uns als altres nerviosos i neguitosos. Un d'ells, segurament el més jove, punxa sense miraments la dosi de barbitúrics a la jugular d'en Noa.